

Hồi Thứ Hai Mười Bốn

HẮC BẢNG HỮU DANH

Ông lão áo đen nhướn đôi lông mày, chấp tay nói:

– Mến danh đã lâu, đại danh thiếu hiệp như lôi đình sấm sét chẳng ngờ hôm nay may được hội ngộ!

Đình Hạo lạnh nhạt nói:

– Không dám, vô danh tiểu tốt mà thôi.

Dư Hóa Vu lại trở vào ông lão áo đen nói:

– Đây là Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh có tiếng tăm ở chốn giang hồ, xin giới thiệu cùng Đình thiếu hiệp.

Đình Hạo nghe nói rung mình, ông lão này có tên trong Hắc danh đơn, cũng là một trong cả ngàn cao thủ tham dự huyết án Mang Sơn khi xưa, tuy nói số tham gia có đến cả ngàn, nhưng nhân vật có tên tuổi thì chỉ độ vài mươi người, ngoại trừ chín đại môn phái ra trong bảng chỉ liệt danh vài mươi nhân vật có tiếng, hắc bèn phụ họa chấp tay nói:

– Quả thật may được hội ngộ.

Chủ khách lại nhập tọa lần nữa, chính thức khai tiệc. Đình Hạo lạnh lùng quan sát tên Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh một hồi, ngoại trừ có chút ít ngang ngạnh ngoài ra chẳng giống hạng người đại ác bất duy gì cả, giải quyết cho xong món nợ năm xưa, ý nghĩ này nảy sinh bèn có quyết định..

Tiệc rượu tiễn biệt chấm dứt, Dư Hóa Vu nói vài xin hẹn gặp lại, Đình Hạo bèn đứng dậy cáo từ. Diệp Mậu Đình hầu như đưa hắc về Lâm bích lâu thu dọn các thứ đồ vật, rồi từ đường nước cửa sau dùng ghe thuyền trong trang viện đưa Đình Hạo đến bờ bên kia Nhạc dương lâu.

Diệp Mậu Đình quả thật có tình có nghĩa đưa Đình Hạo đến bên kia bờ mới búi ngùi luyến tiếc cáo biệt.

Đình Hạo nhìn Diệp Mậu Đình trở về bên kia sông, mới xoay người chạy về phía bàn bói toán của Bán Bán Tẩu.

Bán Bán Tẩu đợi Đình Hạo ngồi xuống ghế xong nói:

– Thiếu chủ còn ở trong trang ư?

– Hôm nay ta đã từ biệt!

– Có điều gì dặn dò lại lão ư?

– Chẳng có chi cả, ta muốn tiện đường lên Hình Sơn thăm viếng Lôi Công để mượn Lôi Công Thủy giải thoát Toàn Tri Tử rồi mới truy tìm tung tích hung thủ năm xưa sau.

– Thế à!

– Hồng lão có gặp lão nho sĩ đứng nói chuyện hôm kia ư?

– Chẳng gặp lại y, thiếu chủ có quen biết thế nào với y?

– Y tên là Kha Nhất Nghiêu, người khá danh tiếng.

– Lai lịch thế nào?

– Chẳng biết được, y cũng đang tìm Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh.

– Y tìm Triệu Nguyên Sanh để làm gì?

– Y nói rằng có chút ân oán với Triệu Nguyên Sanh.

– Thiếu chủ vạn sự phải cẩn thận, giang hồ quỷ quyết vô cùng.

– Điều này ta lo lấy được.

– Thiếu chủ có nghe nói Hắc Nho mới xuất hiện tại nơi ấy chẳng?

– Ta đã nghe đề cập tin này rồi!

– Nhất đại quái kiệt vẫn còn tại thế, thật không ai ngờ được.

– Hừ, ta đã gặp y một lần tại thành Nhạc dương.

Bán Bán Tẩu thất kinh nói:

– Thiếu chủ trông thấy bản thân Hắc Nho chẳng?

– Ta cũng đã nói chuyện với y.

– A! Đây là một kỳ duyên vậy, biết bao nhiêu võ lâm tiền bối cũng chỉ được nghe kỳ danh thôi, còn những hậu bối thì khỏi phải nói rồi.

– À! ta quên hỏi lão điều này, sau đó hài cốt gia phụ mai táng ở đâu?

Sắc mặt Bán Bán Tẩu thảm biến, nghiêng rằng bi ai nói:

– Sau khi xong việc bọn ta ở trong đám tro tàn tìm ra một số xương cốt, nhưng làm sao nhận ra được nữa.

Đinh Hạo lòng đau như cắt, thảm thiết nói:

– Coi như gia phụ không còn hài cốt chi chẳng?

Bán Bán Tẩu gật đầu, lẳng lặng không nói lời nào cả. Đinh Hạo đứng dậy nói:

– Ta phải đi bây giờ.

– Bao giờ thiếu chủ trở lại phía nam?

– Tìm được manh mối ta sẽ đến ngay.

- Thiếu chủ bảo trọng.
- Hồng lão cũng bảo trọng.

Đình Hạo từ biệt Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm xong, bước vào trong thành dạo một vòng Nhạc Dương, đoạn vòng theo con đường chạy về thị trấn cách độ ba mươi dặm đường về phía bắc của Tề Vân Trang, hấn vào khách điểm ăn uống chứ không ở lại nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục lên đường, cho đến trời sụp tối hấn mới lựa con đường nhỏ vắng vẻ quay trở lại thành Nhạc dương.

Trống điểm canh hai, một bóng người như hồn ma bóng quỷ lạng vào Tề Vân Trang, một số tên canh gác có võ công tầm thường trong trang viện chẳng làm sao phát giác nổi hình bóng người này.

Trong đại sảnh đường, trang chủ và Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh đang ngồi dưới bóng đèn đêm nói chuyện với nhau.

Chỉ nghe giọng nói thất thanh của Ngu Nhạc Tôn Giả Đông Phương Nhất Tinh thốt lên:

- Người nói sao Hắc Nho từng tới quý trang?
- Đúng vậy, tối hôm kia.
- Mục đích y đến đây để làm gì?
- Đòi bản trang giao ra hai người Trường bạch nhất kiên và Giang Hồ Ác Khách.
- Tại sao vậy?
- Tại hạ cũng chẳng hiểu nổi, có thể nói hai người ấy chẳng hề liên quan gì đến bản trang.
- Kết quả thế nào?
- Nhờ tên Toan Tú Tài chuyển lời đến y đồng ý gia hạn thêm một khoảng thời gian để bản trang lo liệu.
- Tên Toan Tú Tài và Hắc Nho là một phe ư?
- Hấn chỉ nói có duyên được diện kiến một lần và bảo Hắc Nho rất quý hấn.
- Theo lão phu bên trong phải có uẩn khúc gì đây. Toan Tú Tài vào trang bằng cách nào?
- Hấn quá bộ Tương Dương cứu thoát một mạng tổng giáo đầu bản trang, do tổng giáo đầu mời về vậy.
- Công lực người này thế nào?
- Rất là cao siêu.
- Phải chăng là truyền nhân của Hắc Nho?
- Điều này tại hạ từng nghĩ thế, nhưng chưa tiện hỏi thăm.

– Ngu Nhạc Tôn Giả trầm ngâm giây lát nói:

– Lão phu phải cáo từ lập tức!

– Sao thế?

– Năm xưa bỗng dưng háo thắng tham dự vào chiến dịch Mang Sơn, Hắc Nho đã xuất hiện nơi đây thế thì y không dung thứ lão phu đâu, nếu có gì xảy ra làm phiền đến trang chủ.

Dư Hóa Vu ra vẻ khó xử nói:

– Nếu cứ thế để các hạ rời khỏi chứng tỏ rằng tại hạ không còn chút nghĩa khí giang hồ..

– Trang chủ đừng nói thế, tình thế cấp bách không đi ngay, tình mà nói trang chủ không thể che chở được lão phu đâu, nếu kết oán thêm với đối phương thì hậu quả càng khó lường.

– Bạn nói đúng vậy, nhưng Hắc Nho không phải hạng người ngang tàng vô lý đâu.

– Lão phu cáo từ!

Dứt lời, lão đứng lên.

Dư Hóa Vu cũng theo sau đứng dậy, cau mày trầm giọng nói:

– Đông phương huynh, nếu tại hạ đoán chẳng sai thì Hắc Nho đã xuất hiện đến nơi.

– Ngu Nhạc Tôn Giả run bắn người một cái, mặt mày tái mét giọng nói run run:

– Y đến rồi sao?

– Có lẽ vậy!

– Trang chủ căn cứ điều gì mà phán đoán như vậy?

– Chúng ta hãy ra bên ngoài xem sao!

Gương mặt Ngu Nhạc Tôn Giả hiển lộ vẻ hoảng hốt, nhưng trông thấy Tề Vân Trang chủ đã cất bước đi ra, lão bèn mạnh dạn theo sau ra khỏi sảnh đường.

– A!

Hai người đồng thanh kinh hãi kêu to một tiếng, đứng sững trên nấc thang, bốn chân như mọc rễ bên dưới.

Chính giữa sân viện, đứng sừng sững một nho sĩ trung niên mặt áo đen, hai con ngươi óng ánh sáng như vì sao trong bóng tối, hẳn chính là nhất đại quái kiệt Hắc Nho đã làm cho biết bao nhiêu người kinh tâm táng đờm.

Bầu không khí trở nên khấn trương và hãi hùng, ẩn hiện tràn đầy sát khí.

Đông Phương Nhất Tinh, may được hội ngộ.

Hắc Nho cất tiếng nói ra, giọng nói lạnh như băng tuyết, Ngu Nhạc Tôn Giả nhìn Dư Hóa Vũ một hồi, bỗng bước tiến một bước vào sân viện kích động nói:

– Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Hắc Nho lạnh lùng nói:

– Người phải rõ biết hơn ai hết, cần gì phải hỏi thêm câu này.

Dư Hóa Vũ chậm rãi bước xuống nấc thang trầm giọng nói:

– Tại hạ được phép nói vài câu?

Hắc Nho lạnh lùng quét nhìn lão một cái nói:

– Cứ tự nhiên.

– Công án năm xưa tại hạ chỉ tai nghe, nhưng nghe nói cao thủ tham chiến tử thương hàng vài trăm người, chín đại môn phái vì thế mà suy sụp đến nay vẫn chưa phục hưng, cố sự không nên tái diễn, các hạ có thể nới tay lượng thứ một phen.

– Hừ mọi người vẫn phải trả giá hành động của mình đã làm.

Dư Hóa Vũ lặng thinh đứng yên.

Ngu Nhạc Tôn Giả rùng mình nói:

– Lão phu phải trả giá thế nào?

Hắc Nho không hề do dự nói:

– Bỏn nho không muốn đổ máu, chỉ cần nhà người trao ra võ công.

Đối với nhân vật có tiếng tăm mà nói bảo trao ra võ công tàn bạo hơn giao ra sinh mạng, Ngu Nhạc Tôn Giả run bắn người bất giác thụt lùi ra sau một bước, nghiêng rằng nói:

– Hắc Nho, thế này có tàn bạo lắm không?

– So với chết còn nhẹ hơn một bậc.

– Lão phu sẽ tận sức phản kháng.

– Đương nhiên người có quyền phản kháng.

Cùng lúc này có vài bóng người đổ xô tới, tổng giáo đầu Diệp Mậu Đình, tổng quản Kim hầu Mạc Vỹ, sư gia Phương Gia Tuấn, Quan đại nương và hai tên cấm y, có lẽ hai tên này thuộc hạng quản sự. Dư Hóa Vũ cau mày nói:

– Chẳng có việc chi cả, mời chư vị lui ra! Quan đại nương vượt chúng tiến tới vài bước, lớn tiếng nói:

– Hắc Nho, người lần thứ hai lại đến bản trang là lý do gì?

Dư Hóa Vũ quýnh quáng nói:

– Đại nương, người hãy lui ra không được vô lễ.

Quan đại nương cố chấp nói:

– Y muốn giết người đổ máu tại đây, không được đâu?

Hắc Nho lạnh lùng nói:

– Người muốn sao?

– Không muốn sao cả, tìm thù phục hận phải chọn điểm coi giờ, hiện giờ Đông phương tiền bối là khách của bản trang.

– Người muốn cản trở ư?

– Có lẽ vậy.

– Nhưng người không đủ sức cản trở?

– Quan đại nương ta tự tin đủ sức cản người.

Ngư Nhạc Tôn Giả xúc động nói:

– Đại nương nghĩa khí xung thiên, lão phu lấy làm cảm kích, nhưng xin chớ nên xen vào, việc của lão phu để lão phu tự giải quyết lấy.

Quan đại nương lạnh lùng nói:

– Tiền bối là tân khách bản trang, hiếp khách tức là hiếp chủ vậy! Dư Hóa Vũ lớn tiếng nói:

– Quan đại nương ta ra lệnh cho người lui ra.

Quan đại nương nghiêng răng quật cường nói:

– Đêm nay ta phải đấu với y một phen mới thôi!

Bọn Diệp Mậu Đình mặt mày tái mét, lẳng lặng đứng yên không nói lời nào.

Hắc Nho nhìn Quan đại nương nói:

– Người cản trở thật ư?

– Đúng thế!

– Rút kiếm đi, nếu người tiếp được một kiếm bản nho, ta lập tức bỏ đi ngay.

– Ta không dùng kiếm.

– Tùy ý người muốn dùng thứ gì cũng được ra tay đi.

– Ta nào sợ người.

Dứt lời bà bỗng tung người nhảy tới dừng lại chỗ cách Hắc Nho độ tám thước, hai tay dần dần đưa cao ngang ngực, Dư Hóa Vũ gầm thét nói:

– Quan đại nương người kháng lệnh ư?

Quan đại nương chẳng hề quay đầu cứ thế nói:

– Xong việc xin trang chủ cứ y luật trang hành xử vậy.

– Người bướng bỉnh như thế, e rằng không còn vấn đề xong việc nữa.

- Thân làm người giang hồ, không cần thiết quan trọng hóa sự sống chết.
- Hừ.

Ngu Nhạc Tôn Giả giọng nói hoảng hốt:

- Đại nương chớ mạo muội!

Quan đại nương chẳng nghe chẳng nhìn nữa, y áo trong người không gió mà phát động, nhìn thấy biết ngay lão đã vận công lực đến cực điểm, còn Hắc Nho thì đứng lặng yên như pho tượng thần, bất khả xâm phạm.

Tức thì bầu không khí trong hiện trường trở nên khẩn trương ngột ngạt.

Dư Hóa Vũ thở dài, quay đầu ra sau nói:

- Mạc tổng quản, truyền lệnh ta ra cấm không cho một ai bước chân vào nội viện.

- Tuân lệnh.

- Kim Hầu Mạc Vỹ vâng một tiếng liền rời khỏi hiện trường, thông báo mệnh lệnh cho mọi người hay biết.

Song chưởng Quan đại nương xoay vòng tròn, luồng gió mãnh liệt như cơn lốc cuốn tới phía trước như vụ bão.

Hắc Nho nhanh tốc vung đôi chưởng thế đánh như sóng gió ba đào hất tới.

Tất cả những cặp mắt cứng đờ không còn chớp nháy nữa. Một tiếng nổ vang như thỉnh linh sấm sét, chưởng phong lăm lăm bức ra bốn phía, trong tiếng hự khê Quan đại nương loạng choạng thụt lùi ra sau. Oa một tiếng, máu phun ra như tên bắn. Phịch té ngồi trên đất mặt mày xanh mét.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều há hốc mồm, mặt mày trắng bệch, hiển lộ vẻ hoảng sợ khủng khiếp.

- A!

Dư Hóa Vũ thở một hơi dài mà nặng nề, dường như lão mừng thầm vì Quan đại nương không bị chết liền tại trường.

- Cha chả! Hắc Nho! Người hiệp người thái quá!

Trong tiếng quái kêu, một ông lão đầu tóc bù xù chạy loạn xạ vào hiện trường, hẳn chính là Thảo Dã Khách ở mái nhà tranh làm bạn với cỗ quan tài kia cũng là chồng của Quan đại nương.

Lão đảo mắt quét ngang mục Quan đại nương té ngồi trên mặt đất lớn tiếng hét to:

- Lão khát bà, người làm mất mặt mọi người cút khỏi nơi đây ngay.

Quan đại nương dùng tay áo lau khô vết máu khóe miệng, trợn mắt cau mày nói:

– Lão bất tử, người dám nhục mạ ta?

Dư Hóa Vũ quỳnh quang đậm chân tay nói:

– Quan lão ca, xin đừng gây sự nữa được chăng?

Thảo Dã Khách trợn mắt nói:

– Bà vợ bị đánh thổ huyết, ngồi yên được sao?

– Nhưng mà Quan lão ca, y đã nổi tay lưu mạng rồi.

– Không được, khẩu khí phải tranh lại mới được. Hắc Nho kia, Thảo Dã Khách ta lãnh giáo vài chiêu của người.

Nói xong keng một tiếng, một thanh kiếm đã cầm trên tay.

Hiện trường thình lình lại trở nên khấn trương bội phần hơn trước.

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút lia lịa.

Có lẽ Ngu Nhạc Tôn Giả đã bị tình hình hiện trường làm bộc phát tình hào khí hăng hái nhưng gương mặt xương xẩu ửng đỏ, thân người vẫn run lẩy bẩy chẳng đứng.

Hắc Nho chậm rãi rút thanh kiếm ra, vận khởi chân lực kiếm khí liền xông hơi lạnh buốt lan ra tám hướng, trở dưới đất nhè nhẹ phát ngang tức thời gạch xanh trên mặt đất liền hiện ra vết rạch nhỏ dài độ vài thước.

Một thế kiếm khí rạch dưới gạch xanh này khiến mọi người trong trường kinh ngạc khôn tả.

Thảo Dã Khách biến sắc nhưng không có biểu hiện gì.

Dư Hóa Vũ rùng mình nói:

– Quan lão ca, đủ rồi ư?

Thảo Dã Khách ngạo nghễ nói:

– Không được, thứ này không dọa được lão phu đâu, phải động thủ bằng tay chân với nhau mới được, bằng không chẳng biết nói ra sao với lão khất bà đây.

Hắc Nho vung kiếm nhè nhẹ, bằng giọng nói lạnh như băng tuyết:

– Xin hãy ra tay.

Ngu Nhạc Tôn Giả bỗng rút kiếm tiến tới nói:

– Đây là việc cá nhân của lão phu.

Thảo Dã Khách trợn mắt nói:

– Ông là khách của Tề Vân Trang mà lão phu làm chủ.

Ngu Nhạc Tôn Giả sừng sừng lẳng lặng thụt lùi ra sau.

Quan đại nương hứ một tiếng nói:

– Lão bất tử không biết xấu hổ, trước mặt trang chủ người dám nói là chủ nhân?

Thảo Dã Khách quay đầu liếc nhìn bà một lúc, không đếm xỉa đến mục, vung thanh kiếm trong tay nói:

– Lão phu xin lãnh giáo.

Hắc Nho lạnh lùng nói:

– Người ra tay trước, bằng không người không còn cơ hội!

Câu nói này quả thật quá ngạo nghễ nhưng do Hắc Nho phát ra thì không ngạo mạn chút nào, ngược lại khiến người phải kinh tâm táng đởm, tăng thêm phần khẩn trương.

Thảo Dã Khách là một người cuồng ngạo, nhưng trước mặt Hắc Nho thì ông chẳng cuồng ngạo chút nào, lão nghe nói thế, liền hứ một tiếng, vung kiếm công tới chiêu thức như lôi đình vu bão.

Thanh kiếm Hắc Nho nghiêng về phía trái, chiêu này kỳ ảo vô song, khiến mọi người le lưỡi nhìn sững.

Trong âm thanh lôi chấn phát ra ánh sáng chạm nhau của binh khí sắt thép, kiếm khí lan tỏa ra xung quanh, một chiêu tấn công kinh người của Thảo Dã Khách hoàn toàn bị phong tỏa bên ngoài, thân người lão cũng thụt lùi ra sau một bước.

Quan đại nương quát lên:

– Lão bất tử, người cũng khá đấy, tiếp được một chiêu rồi đấy.

o O o